

26. Me. с Иван

27. 07. 2018

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
Секретариат

1087076 BG

26.07.18
BG

Люксембург, 20.7.2018 г.

Окръжен съд Благоевград (България)
пл. „Васил Левски“ № 1
гр. Благоевград - 2700
БЪЛГАРИЯ / BULGARIE

Преюдициално дело C-25/18

(Запитваща юрисдикция: Окръжен съд Благоевград - България)

Връчване на писмени становища

Секретарят на Съда Ви уведомява за постъпването на съдържащите се в приложения списък писмени становища, преписи от които Ви изпраща приложено.

Становищата, които не са изгответи на езика на производството, се придрежват от превод на този език.

За по-нататъшния ход на производството ще бъдете уведомени своевременно.

M. Aleksejev

Miroslav Aleksejev
Администратор

Телефон: (+ 352) 430 31
Факс: (+ 352) 43 37 66
Ел. поща: ccl.registry@curia.europa.eu
Интернет адрес: <http://www.curia.europa.eu>

Всяка кореспонденция следва да бъде адресирана до:
Съд на Европейския съюз
Секретариат
L - 2925 LUXEMBOURG

27. 07. 2018

27. 07. 2018

100

СПИСЪК НА ПОДАДЕННИТЕ ПИСМЕНИ СТАНОВИЩА

C-25/18

Номер на
доказателство

Brian Andrew Kerr.....	
Pavlo Postnov et Natalia Postnova.....	
Кралство Белгия	
Република България	
Чешка република	
Кралство Дания	
Федерална република Германия	
Република Естония	
Ирландия	
Република Гърция	
Кралство Испания	
Френска република	
Република Хърватия	
Италианска република	
Република Кипър	
Република Латвия	
Република Литва	
Великото херцогство Люксембург	
Унгария	
Република Малта	
Кралство Нидерландия	
Република Австрия	
Република Полша	
Португалска република	
Румъния	
Република Словения	
Словашка република	
Република Финландия	
Кралство Швеция	
Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия	
Съвет на Европейския съюз	
Европейски парламент	
Европейска централна банка	
Надзорен съвет на ЕАСТ	
Княжество Лихтенщайн	
Република Исландия	
Кралство Норвегия	
Швейцарска конфедерация	
Европейска комисия.....	

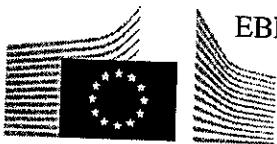
10

8

27

Публикуван номер	:	C-25/18
Номер на доказателството	:	8
Регистрационен номер	:	1079105
Дата на подаване	:	01/05/2018
Дата на вписване в регистъра	:	04/05/2018
Вид на доказателството	:	Становища
Номер на подаване чрез e-Curia	:	Доказателство DC89255
Номер на файл	:	1
Подател	:	Marinova Yona (R318997) Commission

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 1 май 2018 г.
sj.h(2018)2525598

**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И ЧЛЕНОВЕТЕ
НА СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ**

Писмени бележки

представени в съответствие с член 23, втора алинея, от Протокола относно Статута на Съда на Европейския съюз,

по дело C-25/18

от Европейската комисия, представявана от г-н Michael WILDERSPIN, юридически съветник на нейната Правна служба, г-жа Muriel HELLER и г-жа Йона МАРИНОВА, членове на нейната Правна служба, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Брюксел в Правната служба, Greffe contentieux, BERL 1/169, 200, rue de la Loi, 1049 Bruxelles, съгласни връчването на всички процесуални документи да се извършива чрез e-Curia,

с предмет искане за даване на преюдициално заключение

подадено, в съответствие с член 267 от Договора за Функциониране на Европейския съюз („ДФЕС“), от Окръжен съд Благоевград, Република България,

по дело между

и

- ищец в главното производство -

- ответници в главното производство -

Европейската комисия (по-долу „Комисията“) има честта да представи следните писмени бележки по настоящото преодициално дело.

I. ПРАВНА РАМКА

1. Законодателство на Европейския съюз

1.1. Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела¹ („Регламент (ЕС) № 1215/2012“)

Съображение 16 гласи:

„Наред с местоживееенето на ответника следва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване. С наличието на тясна връзка следва да се гарантира правна сигурност и да се избягва възможността среци на ответника да бъде подаден иск в съд на държава членка, която той не би могъл разумно да предвиди. [...]“

Съображение 34 гласи:

„Следва да се гарантира приемственост между Брюкселската конвенция от 1968 г., Регламент (ЕО) № 44/2001 и настоящия регламент и за тази цел следва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването от Съда на Европейския съюз на Брюкселската конвенция от 1968 г. и на регламентите, които я заменят.“

Член 4, параграф 1) гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове среци на лица, които имат местоживееене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка.“

---

¹ ОВ L 351, 20.12.2012г., стр. 1.

Член 7 (Специална компетентност) гласи:

„Срецу лице, които има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в друга държава членка:

1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;

б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

— в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени;

— в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а);

2) по дела относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие; [...]“

Член 24 гласи:

„Следните съдилища на държава членка притежават изключителна компетентност независимо от местоживеещето на страните:

1) по дела, които имат за предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот — съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът. [...]“

Регламент (ЕС) № 1215/2012 отменя Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.²

---

² ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1.

1.2. Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)³ („Регламент (ЕО) № 593/2008“)

Съображение 7 гласи:

„Предметът и разпоредбите на настоящия регламент следва да са в съответствие с Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела („Брюксел I“) и Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“).“

Съображение 17 гласи:

„Що се отнася до приложимото право при липса на избор, понятието за „предоставяне на услуги“ и „продажба на стоки“ следва да се тълкува по същия начин, както при прилагането на член 5 от Регламент (ЕО) № 44/2001, доколкото продажбата на стоки и предоставянето на услуги попадат в приложното поле на посочения регламент. Въпреки че договорите за франчайз и дистрибуция са договори за услуги, те са предмет на специални норми.“

Член 1, параграф 1) гласи:

„Настоящият регламент се прилага, в ситуации на сътълковение на закони, за договорни задължения от граждански и търговски характер. [...]“

Член 4 , параграф 1) (Приложимо право при липса на избор) гласи:

„1. Доколкото приложимото към договора право не е било избрано в съответствие с член 3, и без да се засягат разпоредбите на членове от 5 до 8, правото, което урежда договора, се определя, както следва:

- а) договор за продажба на стоки се урежда от правото на държавата, където е обичайното местопребиваване на продавача;

---

³ ОВ L 177, 4.7.2008г., стр. 6.

- б) договор за предоставяне на услуги се урежда от правото на държавата, където е обичайното местопребиваване на доставчика на услугата;
- в) договор за вечно право върху недвижима вещ или за наем на недвижима вещ се урежда от правото на държавата, където се намира вещта; [...] "

1.3. Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извън договорни задължения (Рим II)⁴ („Регламент (ЕО) № 864/2007“)

Съображение 7 гласи:

„Предметът и разпоредбите на настоящия регламент следва да са в съответствие с Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела („Брюксел I“) и актовете, уреждащи приложимото право към договорни задължения.“

Член 1, параграф 1) гласи:

„Настоящият регламент се прилага за извън договорни задължения по граждански и търговски въпроси, във всеки случай на сблъскновение на закони. Регламентът не се прилага, в частност, за данъчни, митнически и административни въпроси или за отговорността на държавата за действия и бездействия при управяването на държавната власт (*acta jure imperii*).“

Член 2, параграф 1) гласи:

„За целите на настоящия регламент понятието „вреда“ обхваща всички последици, произтичащи от непозволено уреждане, неоснователно обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие или *culpa in contrahendo*.“

---

⁴ ОВ L 199, 31.7.2007г., стр. 40.

2. Национално законодателство на Република България

2.1. Закон за собствеността⁵

Член 37 гласи:

„Етажи или части от етажи, заедно с приаддените към тях помещения в тавана или зимника, могат да принадлежат на отделни собственици - държавата, общините и други юридически или физически лица.“

Член 38 гласи:

„(1) При сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общи тавански и избени помещения, главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, жилището на портиера и всичко друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване. [...]“

(3) Общите части не може да се делят.“

Член 41 гласи:

„Всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разносите, необходими за поддържането или за възстановяването им, и в полезните разноски, за извършване на които е взето решение от общото събрание.“

---

⁵ Обн. ДВ. бр. 92 от 16 Ноември 1951 г.

2.2. Закон за управление на етажната собственост ("ЗУЕС")⁶

Член 1 гласи:

„Този закон уреджда обществените отношения, свързани с управлението на общите части на сгради в режим на етажна собственост, както и правата и задълженията на собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелни обекти или на части от тях.“

Член 2 (Особен режим на управление на общите части) гласи:

- „(1) Управлението на общите части на сгради в режим на етажна собственост, построени в жилищен комплекс от затворен тип, се уреджда с писмен договор с нотариална заверка на подписите между инвеститора и собствениците на самостоятелни обекти.
- (2) Договорът по ал. 1 се вписва от инвеститора в Агенцията по вписванията по парцелата на всеки самостоятелен обект и е противопоставим на неговите последващи приобретатели.“

Член 6 (Задължения на собствениците, ползвателите и обитателите) гласи:

- „(1) Собствениците са длъжни да: [...]
- 8. изпълняват решенията на органите на управление на етажната собственост;
- 9. заплащат разходите за ремонт, реконструкция, преустройство, основен ремонт и основно обновяване на общите части на сградата, подмяна на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд "Ремонт и обновяване", съразмерно с притежаваните идеални части;
- 10. заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата; [...]“

Член 8 (Обхват на управлението) гласи:

- „(1) Управлението обхваща реда и контрола върху ползването и поддържането на общите части и спазването на вътрешния ред в сграда в режим на етажна

---

⁶ Обн. ДВ. бр.6 от 23 Януари 2009г.

собственост, както и контрола върху изпълнението на задълженията на собствениците, ползвателите и обитателите.

(2) Когато сградата е с повече от един вход, управлението може да се осъществява във всеки отделен вход.“

Член 9 (Форми на управление) гласи:

„Формите на управление на етажната собственост са общо събрание и/или сдружение на собствениците.“

Член 10 (Органи на управление) гласи:

„Органи на управление са:

1. общо събрание;
2. управителен съвет (управител).“

Член 11 (Правомощия на общото събрание) гласи:

„(1) Общото събрание:

[...] 5. определя размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата;[...]

(4) Приетите решения на общото събрание обвързват и нови собственици, ползватели и обитатели на самостоятелни обекти в етажната собственост“

Член 13 (Ред за свикване на общото събрание на собствениците) гласи:

„(1) Общото събрание се свиква чрез покана, подписана от лицата, които свикват общото събрание, която се поставя на видно и общодостъпно място на входа на сградата не по-късно от 7 дни преди датата на събранietо, а в неотложни случаи - не по-късно от 24 часа. Датата и частта на поставянето задължително се отбелязват върху поканата от лицата, които свикват общото събрание, за което се съставя протокол. Общото събрание може да бъде насрочено и да се проведе най-рано на осмия ден след датата на поставяне на поканата, а в неотложни случаи - не по-рано от 24 часа след поставянето ѝ.

(2) Собственик или ползвател, който не ползва самостоятелния си обект или ще отсъства повече от един месец, уведомява писмено управителя или председателя на

управлятелния съвет, като посочи електронна поща и адрес в страната, на които да му бъдат изпращани покани за свикване на общо събрание, както и телефонен номер.

(3) Съобщаването по ал. 2 за провеждане на общо събрание може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на поканата, което се удостоверява с подтис на лицата, които свикват общото събрание, или чрез изпращане на поканата на адрес в страната, включително чрез електронна поща, ако такива са посочени.

(4) Когато лицето по ал. 2 не е посочило електронна поща или адрес в страната, на които да се изпращат покани за свикване на общо събрание, както и телефонен номер, то се смята за уведомено за свикване на общото събрание по реда на ал. 1.[...]

(7) В поканата се посочват дневният ред на общото събрание, датата, часът и мястото на провеждането му.“

Член 14 (Представителство в общото събрание) гласи:

„(1) Собственик или ползвател, който не може да участва в общото събрание, може да упълномощи пълнолетен член на домакинството си, който е вписан в книгата на етажната собственост, или друг собственик, който да го представлява. Упълномощаването може да бъде направено устно на същото или на предходно заседание на общото събрание, което се отразява в протокола на събранietо, или в писмена форма. [...]“

(3) Собственик или ползвател може писмено да упълномощи и друго лице, което да го представлява, с нотариална заверка на подписа или адвокат с писмено пълномощно.

(4) Едно лице може да представлява най-много трима собственици и/или ползватели.“

Член 15 (Кворум за провеждане на общото събрание) гласи:

„(1) Общото събрание се провежда, ако присъстват лично или чрез представители собственици на най-малко 67 на сто идеални части от общите части на етажната собственост.[...]“

(2) Ако събранietо не може да се проведе в посочения в поканата час поради липса на кворум по ал. 1, събранietо се отлага с един час, провежда се по предварително обявения дневен ред и се смята за законно, ако на него са представени не по-малко от 33 на сто идеални части от общите части на етажната собственост.[...]"

Член 16 (Провеждане на общото събрание) гласи:

„[...] (3) Общото събрание на собствениците не може да приема решения по въпроси извън предварително обявения дневен ред, освен в неотложни случаи.“

(4) За провеждането на общото събрание се води протокол. Протоколчикът се избира с обикновено мнозинство по предложение на председателстващия. [...]

(6) Протоколът се изготвя в 7-дневен срок от провеждането на събранието и се подписва от председателстващия и протоколчика. Отказът да се подпише протоколът се отбелязва в него.

(7) Председателят на управителния съвет (управителят) в срока по ал. б поставя на видно и общодостъпно място на входа на сградата съобщение за изготвянето на протокола[...]. Копие от протокола от провеждане на общото събрание, заверен с надпис "Вярно с оригиналата", и приложението към него се предоставят на собствениците, ползвателите или обитателите, а в случаите по чл. 13, ал. 2 се изпраща на посочената електронна поща или адрес в страната. Когато в случаите по чл. 13, ал. 2 лицето не е посочило електронна поща или адрес в страната, на които да се изпращат копия на протоколи, то се смята за уведомено с поставяне на съобщението.[...]

(9) Всеки член на общото събрание може да оспори съдържанието на протокола, включително достоверността на отразените в него решения. Оспорването се извършва писмено пред управителния съвет (управителя) в 7-дневен срок от съобщението по ал. 7, но не по-късно от един месец в случаите, когато собственикът, ползвателят или обитателят отсъства.“

Член 17 (Приемане на решения от общото събрание) гласи:

„(1) В общото събрание собствениците имат право на глас, съответстващ на притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата.

(2) Общото събрание на собствениците приема решения: [...]“

(3) Извън случаите по ал. 2 решенията се приемат с мнозинство, повече от 50 на сто от представените идеални части от общите части на етажната собственост.“

Член 38 (Изпълнение на решенията на общото събрание) гласи:

- „(1) Решенията на общото събрание се изпълняват в определените в тях срокове. Когато срокът не е определен, решенията се изпълняват в 14-дневен срок от оповестяването им по реда на чл. 16, ал. 7.
- (2) Когато собственик, ползвател или обитател не изпълни решение в определения срок, председателят на управителния съвет (управлятелят) може да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410, ал. 1, т. I от Гражданския процесуален кодекс. Към заявлението се прилага препис от решението на общото събрание.“

Член 40 (Отмяна на решение на общото събрание) гласи:

- „(1) Всеки собственик може да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание.
- (2) Молбата се подава пред районния съд по местонахождението на етажната собственост в 30-дневен срок от получаването на решението по реда на чл. 16, ал. 7.
- (3) Подаването на молбата не спира изпълнението на решението, освен ако съдът не постанови друго.“

Член 42 (Производство и правомощия на съда) гласи:

- „(1) Молбата се разглежда по реда на Гражданския процесуален кодекс (ГПК).
- (2) С решението си съдът оставя в сила или отменя решението на общото събрание.
- (3) Решението на съда подлежи на обжалване по реда на ГПК.“

2.3. Закон за задълженията и договорите⁷

Член 68 гласи:

„Ако местоизпълнението не е определено от закона, от договора или от естеството на задължението, изпълнението трябва да се извърши:

- a) при паричните задължения - в местожителството на кредитора по време на изпълнение на задължението;“

---

⁷ Обн. ДВ. бр.275 от 22 Ноември 1950г.

II. ОСНОВНИ ФАКТИ ПО ДЕЛОТО

1. Преюдициалното запитване възниква от следната фактическа обстановка, както е описана в определението на запитващата юрисдикция.
2. Производството пред Районен съд, гр. Разлог, България е образувано по повод на искова молба от ... (ищец), като управител на етажна собственост в сграда в гр. ... я срещу ... (ответници). Ответниците са собственици на имот в сградата, който са придобили въз основа на договор за покупко- продажба, сключен на 30.05.2008г. Те имат местоживеене в ...
3. В съответствие с член 11 ЗУЕС през м.януари 2013, м.януари 2014, м.февруари 2015, м.март 2016 и м.март 2017г. били проведени годишни общи събрания на собствениците на недвижими имоти в етажната собственост. На тези общи събрания били взети решения за начините на формиране и сроковете за внасяне на парични вноски в бюджета на етажната собственост за всяка посочена година.
4. В исковата си молба пред Районен съд, гр. Разлог ... твърди, че ... не са заплатили изцяло задължението си за годишни вноски за 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017 г. и иска осъждането им да заплатят съответните суми.
5. Районен съд, гр. Разлог е счел, че не е компетентен да разгледа производството, защото приема, че с оглед член 4, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, компетентният съд е този по местоживееще на ответниците, което в случая е в Ирландия.
6. ... атакува определението пред Окръжен съд, Благоевград.
7. В този контекст, Окръжен съд Благоевград спира производството по делото и отправя преюдициално запитване до Съда съгласно член 267, първи параграф, буква б) от ДФЕС със следните въпроси:

- „1. Представляват ли решенията на неперсонифицирани правни общиности, създадени по силата на закона поради особеното титуларство на определени права, които се вземат с мнозинство от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, източник на „договорно задължение“ за целите на определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на чл. 7, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г.?
2. В случай, че отговорът на първия въпрос е отрицателен, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата за определяне на приложимото право при договорните отношения, уредени в Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)?
3. В случай, че отговорите на първия и втория въпрос са отрицателни, следва ли към подобни решения да се прилагат правилата на Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извън договорни задължения (Рим II) и правилата за кой от посочените в Регламента извън договорни източници на отговорност следва да се прилагат?
4. В случай, че отговорът на първия или на втория въпрос е утвърдителен, следва ли решенията на неперсонифицирани общиности относно разходите за поддръжка на сгради да се смятат за „договор за услуга“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) или като такива за „вещно право“ или „наем“ по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква „в“ от същия Регламент?“

III. ПРАВЕН АНАЛИЗ

1. Анализ по отношение на първи въпрос

Попада ли искът в правилата за специална компетентност на член 7, параграф 1 на Регламент (ЕС) № 1215/2012

8. С първия въпрос запитващата юрисдикция пита дали иск, целящ изпълнение на задължението за участие в бюджета на неперсонифицирани правни общности, създадени по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, касае "дел[о], свързан[о] с договор" по смисъла на член 7, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012. Въпросните вноски са свързани с поддържането на общите части на сграда в режим на етажна собственост.
9. Що се отнася до тълкуването на член 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, Съдът е постановил по дело C-249/16 *Kareda*, че съдебната практика по тълкуване на член 5, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 и член 5, параграф 1 от Брюкселската конвенция от 1968 г.⁸ се прилага и за член 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, доколкото тези разпоредби могат да се квалифицират като еквивалентни.⁹
10. От тази съдебна практика следва, от една страна, че понятието "дела, свързани с договор" по смисъла на член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува самостоятелно, за да се осигури еднаквото му прилагане във всички държави членки, а от друга страна, за да бъде обхванато от това понятие,

---

⁸ Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (OB L 299, 1972 г., стр. 32).

⁹ Решение на Съда от 15 юни 2017 година по дело C-249/16, *Saale Kareda/Stefan Benkő*, ECLI:EU:C:2017:472, параграф 27.

искът на ищеща трябва да оспорва правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго".¹⁰

11. Що се отнася до връзката с член 7, параграф 2 (компетентност, основана на непозволено увреждане), съгласно съдебната практика на Съда, член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 обхваща всички дела, които имат за цел да установят отговорността на ответника и които не са във връзка с "договор" по смисъла на член 7, параграф 1, буква а) от Регламента.¹¹ Така ако даден въпрос е класифициран като свързан с "договор", той не може да бъде класифициран като относящ се до "непозволено увреждане, деликт или квазиделикт", когато исковете за отговорност произтичат от "договор" по смисъла на Регламента.
12. Следва да се отбележи, че по дело 34/82 *Peters*,¹² Съдът трябваше да реши дали задължението, произтичащо от членството в дадено сдружение е въпрос, който се отнася до договор. Делото касае правно сдружение на строителните предприятия, основано с цел, *inter alia*, да регулира цените в контекста на покани за представяне на оферти за поръчки. За да може да изпълнява тези функции, учредителните документи на сдружението изрично го правомощават както да приема вътрешни правила от общ характер, които са задължителни за членовете му, така и да взема решения, задължителни за отделните изпълнители. Като вътрешно правило сдружението определя някои компенсаторни суми, които да бъдат платени от съответния член, на когото е възложена поръчка чрез публичен търг. Решенията, с които се определя

¹⁰ Ibid., параграф 28.

¹¹ Вж. по отношение тълкуването на Брюкселската Конвенция, Решение на Съда от 27 септември 1988 по дело 189/87, *Kalfelis/Schröder and Others*, ECLI:EU:C:1988:459, параграф 17; Решение на Съда от 26 март 1992 по дело C-261/90, *Reichert and Kockler/Dresdner Bank*, ECLI:EU:C:1992:149, параграф 16; Решение на Съда от 27 октомври 1998 по дело C-51/97, *Réunion européenne and others*, ECLI:EU:C:1998:509, параграф 22; Решение на Съда от 17 Септември 2002 по дело C-334/00, *Tacconi*, ECLI:EU:C:2002:499, параграф 21.

¹² Решение на Съда от 22 март 1983 г. по дело 34/82, *Martin Peters Bauunternehmung GmbH/Zuid Nederlandse Aannemers Vereniging*, ECLI:EU:C:1983:87.

конкретният размер на вноските, са включени в обхвата на втората категория обвързващи решения, които уреждат отделни ситуации, засягащи отношенията между членовете на сдружението. Ответникът, член на сдружението, отказва да плати вноските и впоследствие е съден от сдружението за плащането на сумата (вж. Становището на Генерален Адвокат Mancini, параграфи 2 и 3).

13. Съдът в *Peters* заключава, че:

"членството в дадено сдружение създава между членовете му тесни връзки от същия вид като тези, които са създадени между страните по договор и следователно задълженията, които се отнасят до националния съд, могат да се считат за договорни за целите на прилагането на член 5, параграф 1 от конвенцията"¹³

14. Ключовата точка от решението, разгледана в контекста на настоящото дело, е, че самият факт, че ответниците не са съгласили с размера на вноските, определени на общите събрания на собствениците, не изключва възможността задълженията за тези вноски да касаят "дела, свързани с договор".

15. Освен това, следва да се прецени дали искът на ищеща се основава на правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго.

16. В решението по дело C-27/02 *Engler*¹⁴ Съдът е предоставил допълнителни насоки относно това какво означава "правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго", във връзка с национални разпоредби, целящи да предоставят на потребител право на иск за изпълнение спрямо "уведомление за награда". Потребителят е бил подведен с това уведомление поради факта, че дадено лице, което лично се е свързало с него, му е създало впечатлението, че е спечелил награда, докато реалната цел, а именно – да го

---

¹³ Параграф 13, Добавено подчертаване.

¹⁴ Решение на Съда от 20 януари 2005 по дело C-27/02, *Engler*, ECLI:EU:C:2005:33.

накара да поръча стоки, се посочва само в дребен шрифт или в неясна част от писмото до потребителя.

17. Съдът е постановил както следва:

"50. [...] Въпреки че член 5, параграф 1 от Брюкселската конвенция не изиска сключването на договор, определянето на задължение е от съществено значение за прилагането на тази разпоредба, тъй като компетентността на националния съд по дела, свързани с договор, се определя от мястото на изпълнение на въпросното задължение (вж. решението по делото *Tacconi*, параграф 22). Второ, Съдът нееднократно е заключил, че понятието "дела, свързани с договор" по смисъла на член 5, параграф 1 от Брюкселската конвенция, не трябва да се разбира като относящо се до ситуация, при която няма право задължение, поето доброволно от едно лице към друго [...].

51. Следователно, прилагането на правилото по член 5, параграф 1, буква а) за специалната компетентност предполага наличието на право задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго и на което се основава искът на ищеща.

52. В настоящия случай, [...] на първо място, професионален продавач изпраща до местоживеещето на потребителя по собствена инициатива, и без каквото и да е искане от нейна страна, писмо, в което се посочва името ѝ като печеливша на награда.

53. Такова писмо, изпратено до адресирани лица и чрез средства, избрани от продавача единствено по негова собствена инициатива, може следователно да представлява право задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго [...].

54. Освен това, според националния съд, в уведомлението за награда, направено при такива обстоятелства от професионален продавач, който не е обърнал внимание на съществуването на пропуск и дори е използвал формулировка от такъв вид, че да въведе в заблуждение потребителя, за да го накара да сключи договор за придобиване на стоките, предложени от въпросния продавач, би могло основателно да се накара адресата на писмото

да вярва, че ще му бъде връчена награда, ако върне приложеното "известие за заплащане".

55. На второ място, от представеното от националния съд досие е видно, че адресатът на спорното писмо изрично е приела уведомлението за наградата, обявена в нейна полза, като е поискала заплащане на наградата, която привидно е спечелила.

56. Поне от този момент, умисленият акт на професионален продавач в условия, като тези в главното производство, трябва да се разглежда като действие, което може да представлява задължение, обвързващо неговия автор като дело, свързано с договор [...]."

18. Това решение е от особено значение тъй като продавачът всъщност не е възнамерявал да бъде обвързан от офертата си: въпреки това, създаването на впечатление у насрещната страна, че продавачът е приел свободно определено задължение, е счетено за достатъчно за попаденето на въпроса в обхвата на член 5, параграф 1 от Брюкселската конвенция. *Mutatis mutandis*, фактът, че задължението за вноски по принцип произтича по силата на закон при придобиването на част от собствеността на обща сграда не изключва задължението да се определи като "*дел[о], свързан[о] с договор*" по смисъла на Регламент (ЕС) № 1215/2012.
19. В настоящия случай договорът за покупко-продажба, сключен от ответниците на 30.05.2008г. представлява свободното им съгласие. Макар определението на запитващата юрисдикции да не предоставя подробности относно съдържанието на този договор, следва да се отбележи че при сключването на договора за покупко-продажба, чрез който са придобили апартамента и дял от общите части, ответниците са извършили доброволен акт, който е довел до задълженията, произтичащи от това да са собственици на обект в сграда в режим на етажна собственост и членове на етажната собственост.¹⁵

---

¹⁵ Вж. решение по делото *Peters*, параграф 18: "фактът, че въпросното задължение възниква единствено от членство или от членство и решение на орган на асоциацията, не оказва влияние

20. Това разбиране се подкрепя и от решението по дело C-214/89 *Powell Duffryn*,¹⁶ в което Съдът трябва да реши дали акционер в акционерно дружество е обвързан от клауза за компетентност, установена в устава на дружеството. Съдът постановява, че:

"16. [...] връзките между акционерите на дадено дружество са сравними с тези между страните по договор. Създаването на дружество е израз на съществуването на общност на интереси между акционерите с цел постигане на обща цел. С оглед постигането на тази цел, всеки акционер има, по отношение на другите акционери и органите на дружеството, права и задължения, посочени в устава на дружеството. От това следва, че за целите на прилагането на Брюкселската конвенция уставът на дружеството трябва да се счита за договор, който обхваща както отношенията между акционерите, така и отношенията между тях и учреденото от тях дружество.

17. От това следва, че клауза в устава на акционерно дружество, предоставяща компетентност представлява споразумение [...], което е задължително за всички акционери.

18. Няма значение фактът, че акционерът, спрямо когото се търси прилагане на клаузата [...], се е противопоставил на приемането ѝ или е станал акционер след това приемане".

21. Тези съображения са приложими и в настоящия случай. Етажната собственост е сдружение, чийто членове са правно тясно свързани, с цел постигане поддържането на общите части на сградата. Независимо от това как е придобита собствеността на определен апартамент в сградата, всеки който

върху прилагането на разпоредбите на член 5, параграф 1 от Конвенцията по отношение на това задължение".

¹⁶ Решение на Съда от 10 март 1992 по дело C-214/89, *Powell Duffryn/Petereit*, ECR-1992-p.-I-1745.

става собственик на апартамент знае, или би следвало да знае, че е задължен да спазва ЗУЕС и решенията, взети от общото събрание на собствениците.

22. С оглед на гореизложеното, първия въпрос следва да се отговори в смисъл, че: Решенията на неперсонифицирани правни общности, създадени по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, които се вземат с мнозинство от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, представляват източник на "договорно задължение" за целите на определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на член 7, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г.

2. Анализ по отношение на втори въпрос

Попада ли искът в обхвата на Регламент (ЕС) № 593/2008 (Рим I)

23. Комисията по-горе предложи положителен отговор на първия въпрос, т.е. искът в настоящия случай попада във *forum contractus* на Регламент (ЕС) № 1215/2012. По причините, посочени във връзка с първия въпрос, и с оглед на принципа за паралелно тълкуване на Регламент (ЕС) № 1215/2012 и Регламент (ЕС) № 593/2008, на втория въпрос следва също да се отговори утвърдително.

3. Анализ по отношение на трети въпрос

Попада ли искът в обхвата на Регламент (ЕО) № 864/2007 (Рим II)

24. На третия въпрос трябва да се отговори само ако отговорите по първия и втория въпрос са отрицателни. С оглед на предложените по-горе положителни отговори на тези въпроси, не е необходимо да се отговаря на третия въпрос.

4. Анализ по отношение на четвърти въпрос

Попада ли искът в приложното поле на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) № 593/2008 като "договор за предоставяне на услуги"

25. С четвъртия си въпрос националният съд пита дали решенията на неперсонифицирани общности относно разходите за поддръжка на сгради следва да се смятат за "договор за предоставяне на услуги" по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 593/2008 или като такива за "вещно право" или "наем" по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от същия Регламент.
26. В съображение 7) от Регламент (ЕС) № 593/2008 се посочва, че "[и]редметът и разпоредбите на настоящия регламент следва да са в съответствие с Регламент (ЕО) № 44/2001 [...] („Брюксел I“) [...]".
27. Наред с това, съображение 17), което се отнася до разпоредбите относно договорите за продажба на стоки или предоставянето на услуги, гласи, че "[и]о се отнася до приложимото право при липса на избор, понятието за "предоставяне на услуги" и "продажба на стоки" следва да се тълкува по същия начин, както при прилагането на член 5 от Регламент (ЕО) № 44/2001, доколкото продажбата на стоки и предоставянето на услуги попадат в приложното поле на посочения регламент. [...]."
28. Член 4 от Регламент (ЕС) № 593/2008 съдържа правила за определяне на приложимото към договора право, когато то не е било избрано от страните. Тези правила се основават на общия принцип, че следва да се прилага правото на държавата, която е най-тясно свързана с договора. В параграф 1 обаче този принцип е конкретизират в по-голяма степен чрез точни и бързи правила, които се прилагат за някои видове договори. Например, за договор за предоставяне на услуги се прилага правото на държавата по обичайното местопребиваване на доставчика на услуги. В случай на договори, чийто предмет са вещни права

върху недвижими имоти обаче се прилага правото на държавата, в която се намира недвижимият имот.

29. В настоящия случай, за да се определи дали договорът между всеки собственик и етажната собственост е договор за предоставяне на услуги, трябва да се разгледа естеството на правата и задълженията между страните. Собствениците са длъжни да плащат годишните си вноски и етажната собственост е задължена да управлява имота според договореното на общите събрания на собствениците, например чрез сключване на договори с трети страни за необходимите ремонти и поддръжка на имота.

30. Следователно договорът между собствениците и етажната собственост е договор за услуги, т.е. договор за управление на имота, а не договор с предмет вещно право върху недвижим имот или право на ползване на недвижим имот.

31. Това разбиране се потвърждава и от Доклада на Giuliano/Lagarde във връзка с Римската конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения,¹⁷ в който се посочва, че разпоредбата относно приложимото право към договорни задължения, чийто предмет е правото върху недвижимо имущество или правото на ползване на недвижим имот "[...] не се разпростира върху договорите за строителство или ремонт на недвижими имоти. Това се дължи на факта, че основният предмет на тези договори е строителството или ремонтът, а не самият недвижим имот." Същото разбиране следва да се приложи и когато въпросните действия се отнасят до управлението на имота, например до разходи за поддръжка на общи части на сграда, възникнали в резултат на решения на собствениците по време на техните общи събрания. В този случай предметът на договора между собствениците и етажната собственост е по-скоро управлението, отколкото самото недвижимо имущество.

---

¹⁷ ОВ С-282, 31/10/1980, стр.1.

32. От друга страна, в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 593/2008 се посочва приложимото право към "договор за вещно право върху недвижима вещ или за наем на недвижима вещ". Тази формулировка се различава от формулировката в член 4, параграф 3 от Римската конвенция, която говори за договори, чийто предмет е "право върху недвижимо имущество или право на ползване на недвижим имот". Формулировката се различава и от формулировката в член 24, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, в който се говори за "дела, които имат за предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот".
33. Следователно възниква въпросът дали приложното поле на член 4, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 593/2008 е по-широко от приложното поле на член 24 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 и от приложното поле на член 4, параграф 3 от Римската конвенция. При липсата на каквото и да било обяснение за новата формулировка в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 593/2008 в преамбула на този Регламент или в обяснителния меморандум, който придрежава предложението на Комисията от 2005 г., и с оглед на принципа на съответно тълкуване на Регламент (ЕС) № 1215/2012 и Регламент (ЕС) № 593/2008, може да се заключи, че формулировката в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 593/2008 трябва да се тълкува по същия начин като формулировката на член 24, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.
34. Следователно решенията на некорпоративните сдружения по отношение на поддръжката на сгради могат да представляват договор за предоставяне на услуги по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) № 593/2008, а не договор за вещно право върху недвижима вещ или за наем на недвижима вещ по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Регламента.
- IV. ЗАКЛЮЧЕНИЕ**
35. Като се имат предвид изложените по-горе аргументи, Комисията има честта да предложи на Съда да отговори на искането за даване на преюдициално заключение по следния начин:

"Решенията на неперсонифицирани правни общиности, създавани по силата на закона поради особеното титулярство на определени права, които се вземат с мнозинство от техните членове, но обвързват всички, включително и негласувалите, представляват "дела, свързани с договор" по смисъла член 7, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Такива решения попадат в приложното поле на Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I).

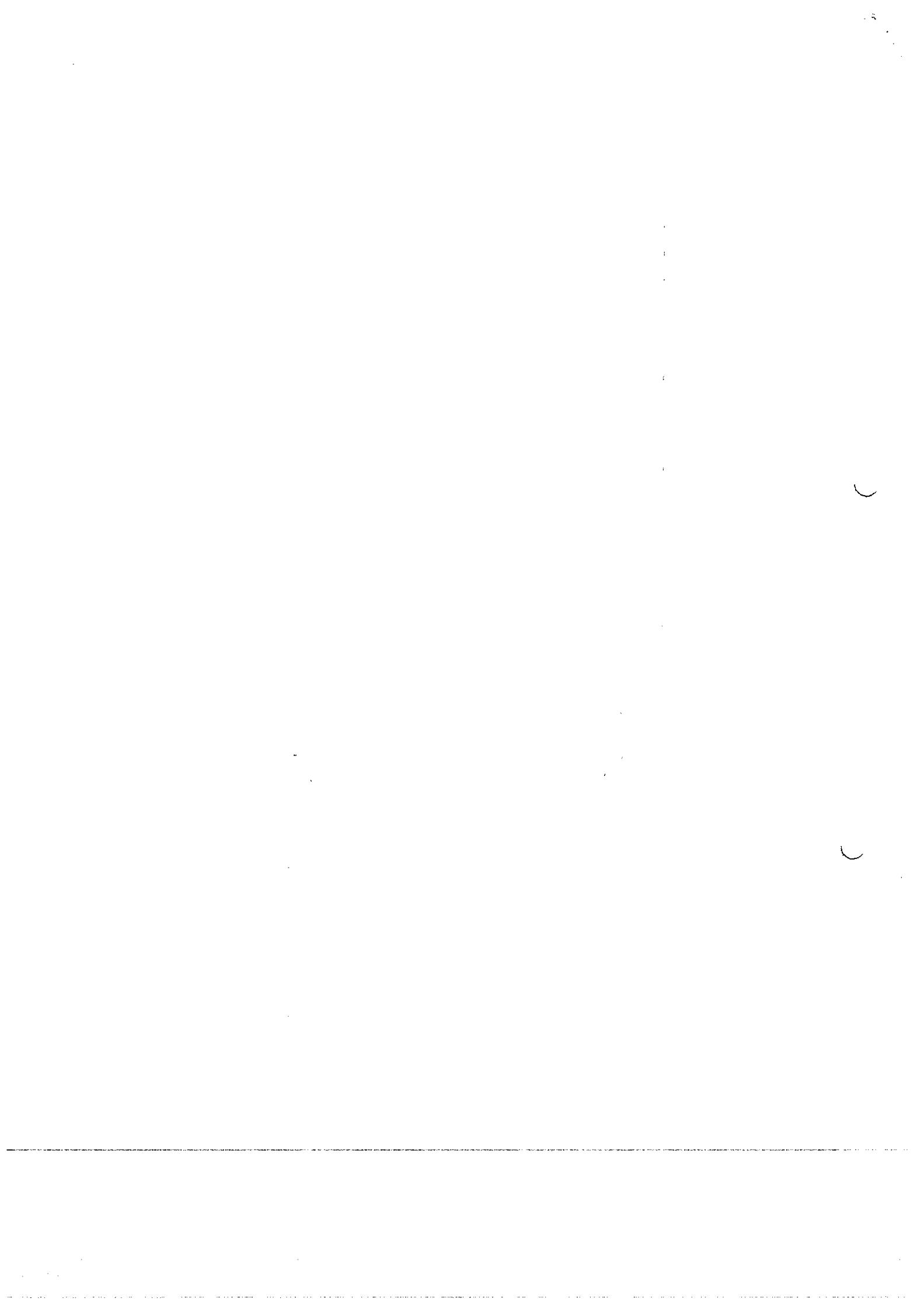
Решенията на неперсонифицирани правни общиности относно разходите за поддръжката на сгради представляват "договор за предоставяне на услуги" по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 593/2008."

Michael WILDERSPIN

Muriel HELLER

Йона МАРИНОВА

Пълномощници на Комисията

Публикуван номер:	:	C-25/18
Номер на доказателството:	:	10
Регистрационен номер:	:	1079626
Дата на подаване:	:	09/05/2018
Дата на вписване в регистъра:	:	14/05/2018
Вид на доказателството:	:	Становища
Номер на подаване чрез e-Curia:	:	Доказателство DC89601
Номер на файл:	:	1
Подател:	:	Kucina Irena (R172360) Lettonie

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAS
Prickšķēdētājam un locekļiem

LATVIJAS REPUBLIKAS RAKSTVEIDA APSVĒRUMI

Saskaņā ar Protokola par Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk – EST) Statūtiem 23. panta otro daļu Latvijas Republika, kuru pārstāv Tieslietu ministrijas valsts sekretāra vietniece tiesu jautājumos Irēna Kucina un Latvijas Republikas pārstāvja Eiropas Savienības Tiesā biroja juriste Viktorija Šoñeca, iesniedz rakstveida apsvērumus prejudiciālā nolēmuma lietā, kurā prejudiciālo jautājumu saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu uzdevusi *Okrazhen sad Blagoevgrad* (Bulgārijas apgabaltiesa).

C-25/18

Kerr

Lūdzu ar šo lietu saistītos dokumentus sūtīt Latvijas Republikas pārstāvjiem: (a) pa pastu uz adresi – Latvijas Republikas Tieslietu ministrija, Latvijas Republikas pārstāvja Eiropas Savienības Tiesā birojs, Brīvības bulvārī 36, Rīgā, LV-1536, Latvija, (b) vai pa faksu: 00 371 67036921, (c) vai e-pastu: estbirojs@tm.gov.lv, (d) vai izmantojot "e-Curia".

SATURA RĀDĪTĀJS

I. LIETĀ NOZĪMĪGĀKĀS TIESĪBU NORMAS	3
1.1. Eiropas Savienības tiesību normas.....	3
1.2. Latvijas Republikas tiesību normas.....	3
II. JURIDISKIE ARGUMENTI ATTIECĪBĀ UZ BULGĀRIJAS APGABALTIESAS UZDOTAJIEM JAUTĀJUMIEM.....	4
III. ATBILDES UZ BULGĀRIJAS APGABALTIESAS UZDOTAJIEM JAUTĀJUMIEM	6

I. LIETĀ NOZĪMĪGĀKĀS TIESĪBU NORMAS

1.1. Eiropas Savienības tiesību normas

1. Padomes 2000. gada 22. decembra Regula Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (turpmāk – Regula 44/2001)¹;
2. Briseles 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un tiesas spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (turpmāk – Briseles konvencija)²;
3. Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regula Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (turpmāk – Regula 1215/2012)³;
4. Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regulas Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (turpmāk – Regula 593/2008)⁴, 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts.

1.2. Latvijas Republikas tiesību normas

5. Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta pirmās daļas 1. un 2. punkts, 13. panta pirmā daļa, 16. panta trešā daļa.⁵

Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta pirmās daļas 1. punkts: Dzīvokļa īpašniekam ir pienākums piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldišanā.

Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta pirmās daļas 2. punkts: Dzīvokļa īpašniekam ir pienākums segt dzīvojamās mājas pārvaldišanas izdevumus šā likuma 13. pantā noteiktajā kārtībā.

Dzīvokļa īpašuma likuma 13. panta pirmā daļa: Dzīvokļa īpašnieks atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstotās kopīpašuma domājamās daļas apmēram sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldišanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldišanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldišanas līgumā.

¹ OVL 12, 16.1.2001, l-23. lpp.

² OVL 299, 31.12.1972., 32./42. lpp.

³ OVL 351, 20.12.2012., l./32. lpp.

⁴ OVL 177, 4.7.2008., 6./16. lpp.

⁵ Latvijas Vēstnesis, 17.11.2010., Nr.-183 (4375). Pieejams: <https://likumi.lv/doc.php?id=221382>.

72

Dzīvokļa īpašuma likuma 16. panta trešā daļa: Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums ir saistošs ikviens dzīvokļa īpašiekam, ja “par” balsojuši dzīvokļu īpašnieki, kas pārstāv vairāk nekā pusi no dzīvojamā mājā esošajiem dzīvokļu īpašumiem, izņemot tos gadījumus, kuros šā likuma 17. pantā paredzēts cits lēmuma pieņemšanai nepieciešamais balsu skaits vai lielāku nepieciešamo balsu skaitu noteikusi pati dzīvokļu īpašnieku kopība.

II. JURIDISKIE ARGUMENTI ATTIECĪBĀ UZ BULGĀRIJAS APGABALTIESAS UZDOTAJIEM JAUTĀJUMIEM

6. Latvijas Republika, atbildot uz Bulgārijas apgabaltiesas pírmo prejudiciālo jautājumu, sākotnēji norāda, ka, lai atbildētu uz minēto prejudiciālo jautājumu, jāatsaucas uz Regulas 44/2001, kā arī Briseles konvencijas EST sniegto interpretāciju, kas ir attiecīma arī uz Regulu 1215/2012.⁶ Minētais izriet no Regulas 1215/2012 preambulas 34. apsvēruma, kurā noteikts, ka jānodrošina nepārtrauktība starp Briseles konvenciju, Regulu 44/2001 un Regulu 1215/2012.
7. Kā izriet no Regulas 1215/2012 preambulas 16. apsvēruma, papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi.
8. Tāpat norādāms, ka Regulas 1215/2012 normas jāinterpretē autonomi, atsaucoties uz minētās Regulas sistēmu un mērķiem.⁷ Runājot par Regulas 1215/2012 sistēmu un vispārējo struktūru, Regulas 4. pantā paredzētā jurisdikcija, proti, atbildētāja domicila dalībvalsts tiesu jurisdikcija, ir vispārējā norma. Tikai atkāpjoties no šīs vispārējās normas, Regulā 1215/2012 paredzētas īpašās jurisdikcijas un izņēmuma jurisdikcijas normas, kas piemērojas izsmeļoši uzskaitītajos gadījumos, kuros atbildētājs atkarībā no situācijas jāiesūdz vai var tikt iesūdzēts citas dalībvalsts tiesā.⁸

⁶ Eiropas Savienības Tiesas 2017. gada 15. jūnija spriedums lietā C-249/16 *Kareda*, ECLI:EU:C:2017:472, 27. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2013. gada 18. jūlija spriedums lietā C-147/12 *ÖFAB*, EU:C:2013:490, 28. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2017. gada 20. decembra spriedums lietā C-649/16 *Valach u.c.*, ECLI:EU:C:2017:986, 23. punkts.

⁷ Eiropas Savienības Tiesas 2006. gada 13. jūlija spriedums lietā C-103/05 *Reisch Montage*, EU:C:2006:471, 29. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2008. gada 2. oktobra spriedums lietā C-372/07 *Hassett un Doherty*, EU:C:2008:534, 17. punkts, Eiropas Savienības Tiesas 2014. gada 16. janvāra spriedums lietā C-45/13 *Kainz*, EU:C:2014:7, 19. punkts.

⁸ Eiropas Savienības Tiesas 2006. gada 13. jūlija spriedums lietā C-103/05 *Reisch Montage*, EU:C:2006:471, 22. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2011. gada 12. maija spriedums lietā C-144/10 *BVG*, EU:C:2011:300, 30. punkts.

Šīs īpašās jurisdikcijas un izņēmuma jurisdikcijas normas tātad ir interpretējamas šauri, t.i., kā izņēmums no vispārējās jurisdikcijas normas.

9. Saistībā ar Regulas 1215/2012 mērķiem un uzdevumu norādāms, ka, atbilstoši Regulas 1215/2012 15. apsvērumam, šī Regula ir vērsta uz to, ka jurisdikcijas noteikumiem jābūt paredzamiem. Regulas 1215/2012 mērķis ir tiesiskās noteiktības nodrošināšana, kas ļauj prasītājam viegli identificēt tiesu, kurā tas var vērsties, un atbildētajam saprātīgi paredzēt tiesu, kurā tas var tikt iesūdzēts.⁹
10. EST judikatūrā noteikts, ka, lai prasītāja prasība ietilptu Regulas 1215/2012 7. panta 1. punkta kategorijā, tajā jāapstrīd juridiska saistība, kuru viena persona ir brīvprātīgi uzņēmusies pret otru personu.¹⁰
11. Kaut arī Regulas 1215/2012 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā nav prasīta līguma noslēgšana, tomēr šīs normas piemērošanai jākonstatē pienākums, jo jurisdikcija saskaņā ar šo normu tiek noteikta, nemot vērā attiecīgā pienākuma izpildes vietu. Tādēļ jēdziens "lietas, kas attiecas uz līgumiem" minētās normas izpratnē nevar tikt saprasts kā tāds, kas attiecas uz situāciju, kurā nepastāv pušu savstarpējas saistības, ko tās brīvprātīgi uzņēmušās.¹¹
12. Tādējādi, lai piemērotu īpašās jurisdikcijas normas, vispirms jānosaka juridisks pienākums, ko persona ir uzņēmusies attiecībā pret citu personu uñ uz kuru balstās prasītāja prasība. Kā izriet no pamatlietas, pusēm saistības radušās uz likuma pamata, līdz ar to, Latvijas Republikas ieskatā, uz pamatlietu attiecas Regulas 1215/2012 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts.
13. Tāpat šajā sakarā jāņem vērā, ka prasītājam ir jāpastāv iespējai celt prasību tiesā pret atbildētāju pēc saistību izpildes vietas, koncentrējot jurisdikciju lēnumu pieņemšanas vietā, kas vienlaicīgi ir arī vieta, kur atrodas nekustamais īpašums. Minētais atbilst Regulas 1215/2012 preambulas 16. apsvērumam.

⁹ Eiropas Savienības Tiesas 2018. gada 7. marta spriedums lietā C-560/16 *E.ON Czech Holding*, ECLI:EU:C:2018:167, 27. un 28. punkts.

¹⁰ Eiropas Savienības Tiesas 2017. gada 15. jūnija spriedums lietā C-249/16 *Kareda*, ECLI:EU:C:2017:472, 28. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2013. gada 14. marta spriedums lietā C-419/11 *Česká spořitelna*, EU:C:2013:165, 45. punkts.

¹¹ Eiropas Savienības Tiesas 2013. gada 14. marta spriedums lietā C-419/11 *Česká spořitelna*, EU:C:2013:165, 46. punkts; Eiropas Savienības Tiesas 2005. gada 20. janvāra spriedums lietā C-27/02—*Engler*, ECLI:EU:C:2005:33, 50. punkts.

14. Papildus Latvijas Republika vērš uzmanību uz Latvijas Republikas normatīvo regulējumu šajā jautājumā. Kā izriet no Civillikuma 1402. panta,¹² saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma. Līdz ar to no minētā izriet, ka viens no saistību rašanās pamatiem ir likums.
15. Dzīvokļa īpašuma likumā dzīvokļa īpašiekam noteikts pienākums piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā un segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus.¹³ Turklat atbilstoši minētajam likumam dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums ir saistošs ikvienam, ja "par" balsojuši dzīvokļu īpašnieki, kas pārstāv vairāk nekā pusi no dzīvojamā mājā esošajiem dzīvokļu īpašumiem.¹⁴ Tādējādi situācijā, kāds tas norādīts pamatlietā, starp pusēm saistība rastos uz likuma pamata un tai būtu jāpiemēro Regulas 1215/2012 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts.
16. Savukārt saistībā ar ceturto uzdoto prejudiciālo jautājumu Latvijas Republika norāda, ka nepersonificētu biedrību lēmumi par izdevumiem saistībā ar ēkas uzturēšanu ir jāuzskata par "pakkalpojumu sniegšanas līgumu" Regulas 593/2008¹⁵ 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, nemot vērā, ka jēdziens "pakkalpojumu sniegšana" katrā ziņā nozīmē vismaz to, ka puse, kas sniedz šos pakkalpojumus, veic konkrētu darbību, saņemot par to atlīdzību.¹⁶ Kā tas izriet no pamatlietas, pakkalpojumu sniegšana izpaudās kā biedrības ēkas uzturēšana apmaiņā pret īpašnieku maksātu atlīdzību.

III. ATBILDES UZ BULGĀRIJAS APGABALTIESAS UZDOTAJIEM JAUTĀJUMIEM

Nemot vērā visu iepriekš minēto, Latvijas Republika aicina Tiesu atbildēt uz Bulgārijas apgabaltiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem šādi:

¹² Valdības Vēstnesis, 26.02.1937, Nr. 46. Pieejams: <https://likumi.lv/doc.php?id=90220>.

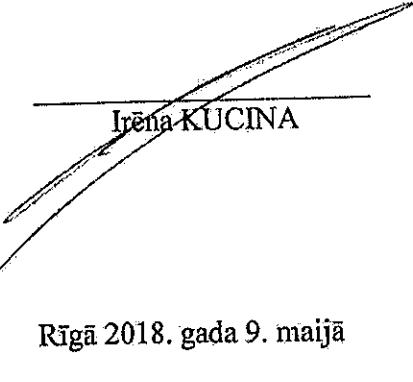
¹³ Dzīvokļa īpašuma likuma 10. panta pirmās daļas 1. un 2. punkts.

¹⁴ Dzīvokļa īpašuma likuma 16. panta trešā daļa.

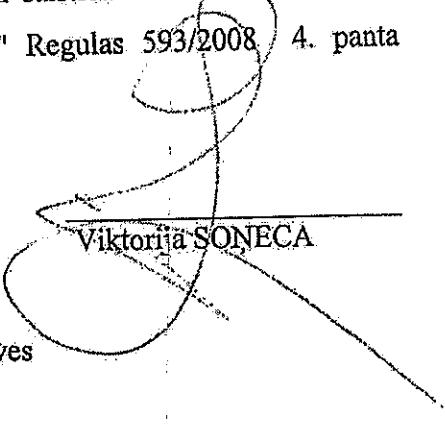
¹⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regula Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I).

¹⁶ Eiropas Savienības Tiesas 2009. gada 23. aprīļa spriedums lietā C-533/07 *Falco Privatstiftung un Rabitsch*, ECLI:EU:C:2009:257, 29. punkts. Generāladvokāta Iva Bota secinājumi lietā C-249/16 *Kareda*, ECLI:EU:C:2017:305, 39. punkts.

- 1) Nepersonificētu tiesisku biedrību lēmumi ir uzskatāmi par "līgumiska pienākuma" pamatu, lai noteiktu jurisdikciju saskaņā ar Regulas 1215/2012 7. panta 1. punkta a) apakšpunktū;
- 2) Nemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, uz ceturto jautājumu jāatbild, ka nepersonificētu biedrību lēmumi par izdevumiem saistībā ar ēkas ūzturēšanu ir jāuzskata par "pakalpojumu sniegšanas līgumu" Regulas 593/2008 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā izpratnē.

Irena KUCINA

Viktorija SONECA

Latvijas Republikas pārstāvēs

Rīgā 2018. gada 9. maijā

Превод

C-25/18 - 10

Становище на Латвия

Дело C-25/18*

Материал, представен от:

Република Латвия

Име, под което е известно делото:

KEP

Дата на представяне:

9 май 2018 г.

**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА
СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ**

ПИСМЕНО СТАНОВИЩЕ НА РЕПУБЛИКА ЛАТВИЯ

В съответствие с член 23, втора алинея от Протокола за статута на Съда на Европейския съюз Република Латвия, представлявана от Irēna Kucina, заместник по съдебните въпроси на държавния секретар на министерството на правосъдието, и от Viktorija Sočeca, юрист към службата за процесуално представителство на Република Латвия пред Съда, представя писмено становище по преюдициалното дело, образувано на основание член 267 ДФЕС по въпроси на Окръжен съд Благоевград (България),

C-25/18

Kep

Република Латвия се съгласява документите по настоящото дело да ѝ се връчват: а) по пощата на следния адрес: Министър на правосъдието на Република Латвия — служба за процесуално представителство на Република Латвия пред Съда [адрес]; б) по факс: 00 371 67036921; в) по електронна поща на адрес estbirojs@tm.gov.lv; или г) чрез e-Curia. [ориг. 2]

* Език на производството: български.

BG

Съдържание

I. НОРМАТИВНИ РАЗПОРЕДБИ ОТ ЗНАЧЕНИЕ ЗА ДЕЛОТО	3
1.1. Разпоредби на правото на Европейския съюз	3
1.2. Разпоредби на латвийското право	3
II. ПРАВНИ СЪОБРАЖЕНИЯ ПО ВЪПРОСИТЕ, ПОСТАВЕНИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД	4
III. ОТГОВОР НА ВЪПРОСИТЕ, ПОСТАВЕНИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД	7

[ориг. 3]

I. НОРМАТИВНИ РАЗПОРЕДБИ ОТ ЗНАЧЕНИЕ ЗА ДЕЛОТО

1.1. Разпоредби на правото на Европейския съюз

- 1 Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-нататък „Регламент № 44/2001“)¹
- 2 Брюкселска конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“)²
- 3 Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-нататък „Регламент № 1215/2012“)³
- 4 Член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I)⁴ (наричан по-нататък „Регламент № 593/2008“)

1.2. Разпоредби на латвийското право

- 5 Член 10, алинея 1, точки 1 и 2, член 13, алинея 1 и член 16, алинея 3 от Dzīvokļa īpašuma likums (Закон за етажната собственост)⁵

Член 10, алинея 1, точка 1 от Закона за етажната собственост: Собственикът на имот в сграда — етажна собственост, е длъжен да участва в управлението на етажната собственост.

Член 10, алинея 1, точка 2 от Закона за етажната собственост: Собственикът на имот в сграда — етажна собственост, е длъжен да заплаща разходите за управление на етажната собственост в съответствие с условията по член 13.

¹ – OB L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74.

² – OB L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3.

³ – OB L 351, 2012 г., стр. 1.

⁴ – OB L 177, 2008 г., стр. 6.

⁵ – Latvijas Vēstnesis, 17.11.2010 г., бр. 183 (4375). Може да се намери на адрес <https://likumi.lv/doc.php?id=221382>.

Член 13, алинея 1 от Закона за етажната собственост: Собственикът на имот в сграда — етажна собственост, заплаща в съответствие със своя дял от общите части определените с решение на събранието на етажните собственици разходи за необходимите работи по управление на сградата, както и определеното от събранието на етажните собственици възнаграждение на управителя на етажната собственост, ако такова е предвидено в договора за управление. [ориг. 4]

Член 16, алинея 3 от Закона за етажната собственост: Решенията на събранието на етажните собственици са задължителни за всички етажни собственици, когато са взети с гласовете на собствениците на повече от половината имоти в сградата, освен ако съгласно член 17 от този закон е необходимо друго мнозинство за вземане на решение или събранието на етажните собственици е определило по-голямо мнозинство.

II. ПРАВНИ СЪОБРАЖЕНИЯ ПО ВЪПРОСИТЕ, ПОСТАВЕНИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД

- 6 По първия преюдициален въпрос на българския окръжен съд Република Латвия най-напред подчертава, че за да се отговори на този въпрос, трябва да се вземе предвид даденото от Съда тълкуване на Регламент № 44/2001 и Брюкселската конвенция, което е приложимо и за Регламент № 1215/2012⁶. Това произтича от съображение 34 от Регламент № 1215/2012, което гласи, че следва да се гарантира приемственост между Брюкселската конвенция, Регламент № 44/2001 и Регламент № 1215/2012.
- 7 Съгласно съображение 16 от Регламент № 1215/2012 наред с местоживеещето на ответника следва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване.
- 8 Също така следва да се отбележи, че разпоредбите на Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкуват самостоятелно, с оглед на системата и целите на Регламента⁷. Що се отнася до системата и общия разум на Регламент № 1215/2012, предвидената в член 4 компетентност на съда на държавата членка по местоживеещето на ответника е общото правило. Само като изключение от това общо правило Регламент № 1215/2012 предвижда правила за специална и изключителна компетентност в изчерпателно

⁶ – Решения от 15 юни 2017 г., Kareda (C-249/16, EU:C:2017:472, т. 27), от 18 юли 2013 г., ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, т. 28) и от 20 декември 2017 г., Valach и др. (C-649/16, EU:C:2017:986, т. 23).

⁷ – Решения от 13 юли 2006 г., Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, т. 29), от 2 октомври 2008 г., Hassett и Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534, т. 17) и от 16 януари 2014 г., Kainz (C-45/13, EU:C:2014:7, т. 19).

изброени хипотези, в които искът срещу ответника може или според случая трябва да бъде предявен пред съд на друга държава членка⁸.

[ориг. 5] Ето защо тези правила за специална и изключителна компетентност трябва да се тълкуват стеснително, тоест като изключение от общото правило за компетентността.

- 9 Що се отнася до целите и предназначението на Регламент № 1215/2012, трябва да се отбележи, че съгласно съображение 15 Регламентът следва да установи правила за компетентността. Този регламент преследва цел за правна сигурност: да позволи на ищеща лесно да определи съда, който може да сезира, а на ответника — разумно да предвиди пред кой съд може да бъде призован⁹.
- 10 Съгласно практиката на Съда, за да попада в хипотезата на член 7, точка 1 от Регламент № 1215/2012, искът трябва да се отнася до правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго¹⁰.
- 11 Член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 не изисква да е сключен договор, но идентифицирането на задължение е все пак абсолютно необходимо за прилагането на този член, като се има предвид, че съдебната компетентност по силата на тази разпоредба е установена в зависимост от мястото, където задължението, на което се основава искът, е изпълнено или е трябало да бъде изпълнено. Следователно понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на посочената разпоредба не може да се схваща като визиращо положение, в което не съществува никакъв ангажимент, поет свободно от една страна към друга¹¹.
- 12 Ето защо, за да са приложими правилата за специална компетентност, следва най-напред да се идентифицира правно задължение, което е поето от едно лице към друго и на което се основава искът на ищеща. Що се отнася до делото в главното производство, страните имат задължения по силата на закона, поради което според Република Латвия спорът в главното производство попада в хипотезата на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.
- 13 Следва да се има предвид и това, че ищещът трябва да може да предяди иск срещу ответника пред съд по мястото на изпълнение на задължението, като

⁸ – Решения от 13 юли 2006 г., Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, т. 22) и от 12 май 2011 г., BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, т. 30).

⁹ – Решение от 7 март 2018 г., E.ON Czech Holding (C-560/16, EU:C:2018:167, т. 27 и 28).

¹⁰ – Решения от 15 юни 2017 г., Kareda (C-249/16, EU:C:2017:472, т. 28) и от 14 март 2013 г., Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, т. 45).

¹¹ – Решения от 14 март 2013 г., Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, т. 46) и от 20 януари 2005 г., Engler (C-27/02, EU:C:2005:33, т. 50).

концентрира компетентността в мястото на вземане на решението, което в същото време е и местонахождението на недвижимия имот. Това съответства на съображение 16 от Регламент № 1215/2012. [ориг. 6]

- 14 Освен това Република Латвия би желала да обърне внимание на своята правна уредба в това отношение. Съгласно член 1402 от Civillikums (Гражданският кодекс)¹² правното задължение възниква вследствие от правно действие, вследствие от непозволено увреждане или по силата на закона. Оттук следва, че законът е един от източниците на задължения.
- 15 Съгласно Закона за етажната собственост собственикът на имот в сграда — етажна собственост, е длъжен да участва в управлението на етажната собственост и да заплаща разходите за управление на етажната собственост¹³. Освен това съгласно този закон решенията на събранието на етажните собственици са задължителни за всички, когато са взети с гласовете на собствениците на повече от половината имоти в сградата¹⁴. Ето защо, доколкото в случая в главното производство задължението на едната спрямо другата страна произтича от закона, този случай попада в обхвата на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.
- 16 Наред с това, що се отнася до четвъртия от поставените преюдициални въпроси, Република Латвия намира, че решенията на неперсонифицирани общности относно разходите за поддръжка на сгради трябва да се смятат за „договори за предоставяне на услуги“ по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 593/2008¹⁵, като се има предвид, че понятието за услуги най-малкото предполага, че предоставящата услугите страна извършва определена дейност срещу възнаграждение¹⁶. Що се отнася до делото в главното производство, услугата се състои в поддържането на сградата на тази общност срещу заплащано от собствениците възнаграждение.

¹² — Valdības Vēstnesis, 26.2.1937 г., бр. 46. Може да се намери на адрес <https://likumi.lv/doc.php?id=90220>.

¹³ — Член 10, алинея 1, точки 1 и 2 от Закона за етажната собственост.

¹⁴ — Член 16, алинея 3 от Закона за етажната собственост.

¹⁵ — Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (OB L 177, 2008 г., стр. 6).

¹⁶ — Решение от 23 април 2009 г., Falco Privatstiftung и Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257, т. 29) и заключение на генералния адвокат Y. Bot по дело Kareda (C-249/16, EU:C:2017:305, т. 39).

III. ОТГОВОР НА ВЪПРОСИТЕ, ПОСТАВЕНИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД

По всички изложени съображения Република Латвия приканва Съда да отговори на преюдициалните въпроси на българския окръжен съд, както следва: [ориг. 7]

- 1) Решенията на неперсонифицирани правни общности са източник на „договорно задължение“ за целите на определяне на международната компетентност на съдилищата по реда на член 7, точка 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012.
- 2) Като се има предвид отговорът на първия преюдициален въпрос, на четвъртия въпрос следва да се отговори, че решенията на неперсонифицирани общности относно разходите за поддръжка на сгради трябва да се смятат за „договори за предоставяне на услуги“ по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 593/2008.

[подписи на представителите на Република Латвия]

Рига, 9 май 2018 година

